

[Forsvarsministeren.]

sion om dette forslag. Det er jo ikke mindst bemærkelsesværdigt derved, at forslaget først blev udarbejdet og fremsat her i tinget længe efter, at rigsdagen havde afsluttet sine forhandlinger om landets nye forsvarslovgivning og denne lovgivning var vedtaget. Det naturlige tidspunkt for fremsættelsen af retsforbundets forsvarsforslag ville have været det tidspunkt, da landets forsvarslovgivning var til forhandling her i tinget.

Hvad angår retsforbundets interesse for rationalisering indenfor forsvaret, vil jeg tilføje, at dette spørgsmål blev taget op til forhandling i en kommission, som jeg nedsatte i 1949, da jeg første gang var forsvarsminister. Ansvar for den skæbne, som kommissionens betænkning har fået, tilkommer den regering, der trådte tilbage for 3 uger siden.

Til det ærede kommunistiske medlem hr. Ingmar Wagner kan jeg begrænse mig til at svare, at der foreligger en overenskomst om det danske Tysklandskommando, vedtaget af rigsdagen. Når denne overenskomst er ved at udløbe, vil tidspunktet være inde til påny at tage stilling til Tysklandskommandoen. Jeg kan yderligere sige, at det ærede medlem ikke behøvede at holde så lang en tale, som han har gjort her i dag, for at få tinget til at forstå, at kommunisterne har en ganske særlig interesse for de militære anliggender. Det tror jeg tinget var fuldstændig klar over i forvejen, og tinget har aldrig haft grund til at tvivle om årsagen til den særlige kommunistiske interesse for de militære anliggender og til den kommunistiske agitation blandt de værnepligtige forud for soldaterdemonstrationerne.

Erik Eriksen: Jeg erkender, at den højtærede statsministers indlæg var formet på en sådan måde, at det søgte en naturlig afrunding af debatten nu, og jeg skal for mit vedkommende søge ikke at drage noget nyt ind i diskussionen.

Jeg må måske rent periferisk til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, når talen er om den sociale linie, J. C. Christensen og Madsen-Mygdal — J. C. Christensen i sin såkaldte radikale periode — gøre den bemærkning, at det ærede medlem jo godt ved, at det først var fra omkring 1907—08, at venstres store sociale arbejde og lovgivning

egentlig begyndte at tage form rigsdagspolitisk set, og derfor synes jeg ikke, det ærede medlem kan sige — i hvert fald ikke med rette — at der har været noget brud.

Nærmest for ikke at blive misforstået skal jeg sige til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, der beklagede, at jeg ikke havde udtalt mig om årpengene til arveprins Knud, at jeg kan ganske henholde mig til, hvad den højtærede statsminister udtalte i går. Dog kan jeg gøre den tilføjelse, at jeg naturligvis i denne sag har handlet i nøje overensstemmelse med de demokratiske partier.

Til den højtærede statsminister har jeg altså ikke meget at sige, fordi jeg som sagt erkender den gode vilje, der var, til at få debatten afsluttet. Men når den højtærede minister taler om stationeringen på den måde, han gjorde, må jeg erkende, at jeg er ganske enig med det ærede medlem hr. Aksel Møller i, at den højtærede statsminister som leder af socialdemokratiet burde have talt med os andre, inden han afgav den erklæring angående stationering, som han gjorde. Det holder nemlig ikke, når den højtærede statsminister siger, at han var nødt til det, for der forelå en håndfæstning, hvorefter der ikke måtte rejses strid — altså efter valget i april. Den gælder ikke. Vi var enige om ikke at rejse nye problemer, men vi var også enige om, at vi sad som frie mænd — og den højtærede statsminister sad selv som formand for det udenrigspolitiske nævn. Derfor gælder det ikke, når den højtærede statsminister siger, at han var nødt til at tale. Vi var jo, selv dengang, ikke længere væk fra hinanden, end at det meget vel var muligt at komme til at tale om det. Men alt dette har jeg givet udtryk for.

Jeg skal blot tilføje, at jeg har den samme opfattelse som det ærede medlem hr. Aksel Møller: at det er beklageligt, hvis der i udlandet er rejst tvivl om vore motiver. Jeg mener at have forstået den højtærede statsminister således, at det, ministeren siger, er, at også han er modstander af sammenblanding af udenrigspolitiske og indenrigspolitiske motiver eller grunde. Jeg har forstået, at den højtærede minister siger: der er ikke tale om, at vi fra vor side har taget små indenrigspolitiske hensyn i dette spørgsmål. Når den højtærede statsminister siger det, så tror jeg ham, og jeg siger, at sådan bør vi allesammen leve op til at kunne være.